

HOA MAI

Số 8 Giá 0\$10



HOA NUONG

của THY HAC

Cong luc

A I

muốn hưởng hạnh
phúc hoàn toàn ?

A I

đã vì lầm-lỡ mà làm
tan nát hạnh phúc
— của mình ? —

A I

muốn gây hạnh phúc
đều nên có cuốn

BÔNG HẠNH PHÚC

Truyện giải của

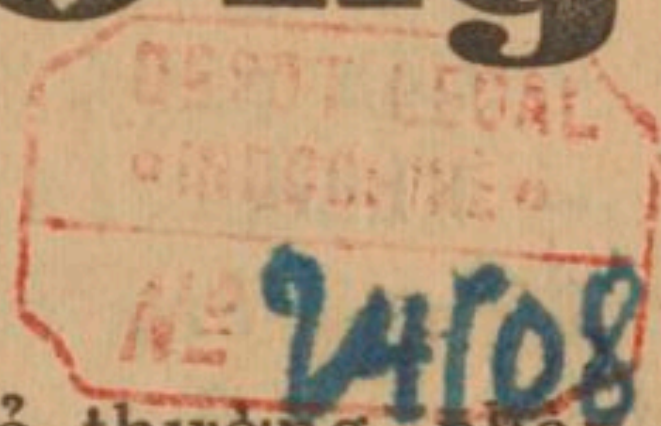
LÊ - VĂN - TRƯỞNG

Cuốn truyện mà ông
Lê - văn - Trương đã
nhận là hay hơn tất
cả những tiểu thuyết
ông viết từ trước tới
 nay

8 Février 1942, sẽ có bán

CÔNG - LỰC XUẤT BẢN

hoa-nu'ong



Ngày xưa, một ông trưởng giả thường phàn nàn số phận hiếm hoi. Ông ao ước có một đứa con dù trai dù gái để khuây cảnh già. Hơi nghe thấy nói ở đâu có ngôi chùa linh thiêng cầu sao được vậy là ông đã vội vàng cùng vợ sắm sanh lễ vật đến cho bằng được. Vì cảm lòng thành cầu nguyện nên Trời thương Phật độ bà trưởng giả đã có thai.

Ông bà hí hớn mừng thầm. Ông muốn rằng đứa trẻ sắp sinh sẽ là một cậu con trai để nối dõi tông đường. Ông mua vải may mặc cho cậu bé. Ông làm nhà làm cửa để sau này cậu quý-tử ở. Ông mong đợi ngày cậu con ra đời một cách nóng nẩy bồn chồn.

Bà trưởng giả dở dạ dễ. Ông cuống quýt, nào thúc người nhà đi mời bà mụ, nào bắt đun nước nóng, quạt lò than, thật là bận rộn hết sức.

Ông quanh quẩn bên ngoài, nghe ngóng tin tức. Thốt nhiên có tiếng rú ở trong buồng, ông vội vã chạy vào. Bà mụ ngã lặn ra đất, ở cạnh chậu nước đồ nghieng Ông lấy làm lạ

16 piece 904

vội hỏi thì bà mẹ vừa thở hắt hắt vừa nói, rằng đập vào nhau, mặt tái sạm:

— Bà... bà nhà... để... cái quái!

Ông trưởng giả nghe không rõ hỏi lại:

— Con gái à? Đâu đâu. Cũng được chứ sao.

— Không... không... cái quái... kia kia...

Ông trưởng giả nhắc lại: «Cái quái, cái quái lạ thật!» Ông theo tay bà mẹ chỉ thì thấy một vật đen đen đương bò trên trống cạnh bà trưởng giả. Ông nhìn kỹ thì ra con sâu.

— Ừ con sâu đấy chứ cái gì mà cuống cuống lên thế! Đứa bé đâu?

Bà mẹ đã đứng giậy được, nói:

— Vâng, con sâu. Đây bà để ra con sâu đấy.

— Láo, mẹ này điên chắc.

— Không, thật đấy mà. Bà đã tỉnh rồi, ông thử hỏi xem thì khắc biết.

Ông trưởng giả quay lại hỏi bà vợ:

— Thật thế à?

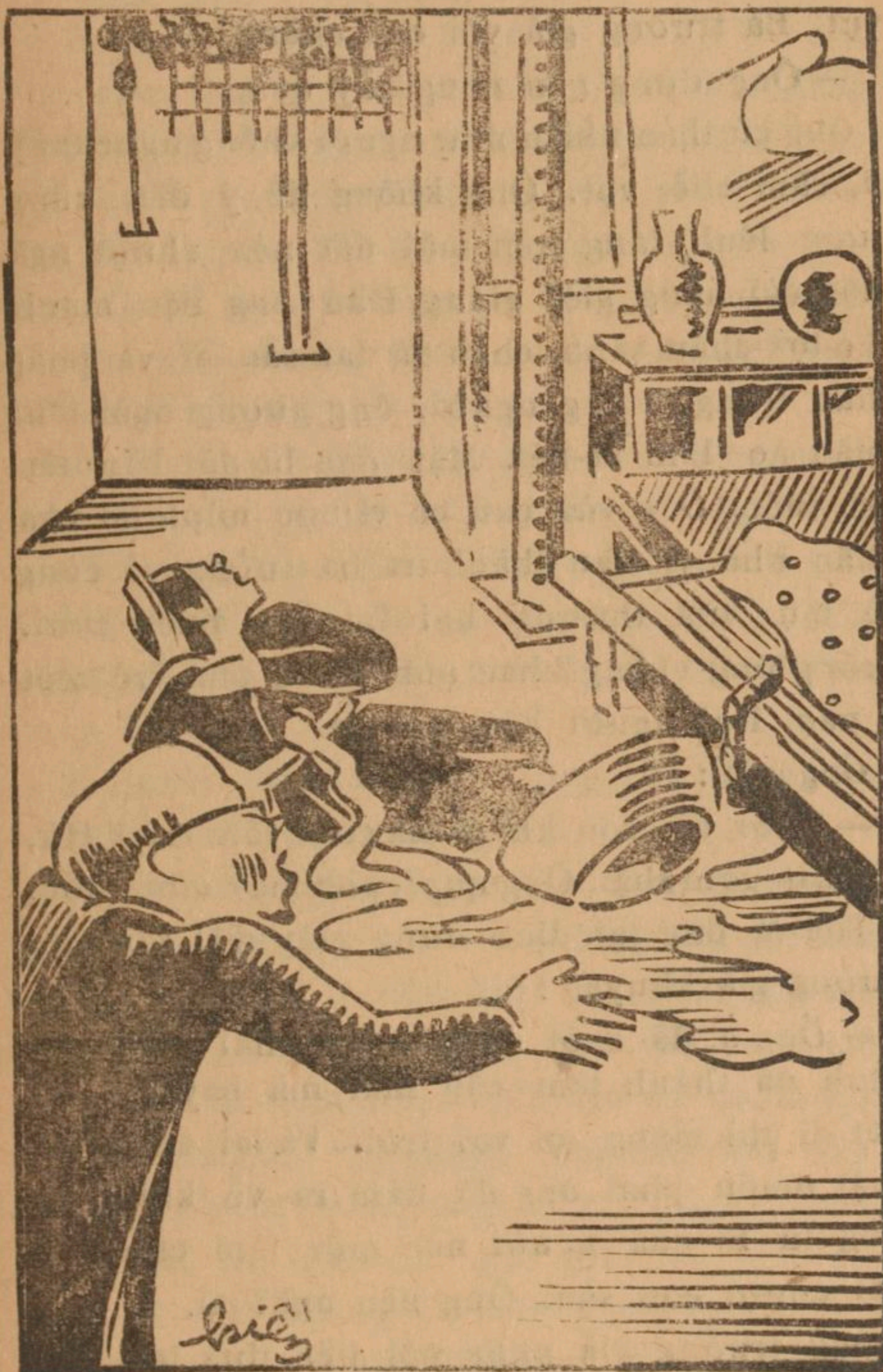
Ông thấy bà gật đầu thì tức quá, giờ chân đập mạnh gót vào con sâu. Nhưng ông đập chượt nên đáng lẽ con sâu bẹp ruột chết thì ông lại ôm chân suýt soa.

Bà trưởng giả thấy chồng hung hăng liền bảo:

— hay, ông làm gì thế?

— Làm gì à? Giết chết nó đi chứ còn làm gì.

Nói xong, ông khập khiễng đi tìm cái chổi



vụt. Bà trưởng giả vội can chồng :

— Ông đừng nên nóng nảy quá,

Ông cứ thản nhiên như người không nghe thấy gì, cầm chổi vụt. Ông không để ý đến vũng nước lênh láng trên mặt đất nên chượt ngã một cái bằng giới giáng. Đầu ông nện mạnh vào lợi chậu sành; chân đã đau sẵn lại va phải chân trống, điếng người, ông gượng ngồi lên, quần áo lấm be-bét. Mặt ông bị đất bắn lên lấm luốc. Ông vừa cau có vì bức mình lại vừa nhăn nhó vì đau thành ra bà trưởng giả cùng bà mụ vừa thương hại lại vừa buồn cười. Trông ông chẳng khác anh hề ra pha trò một tí nào. Hai người bật cười to.

Ông gắt :

— Cười cái con khỉ gì mà cười lăm thế ? Hừ, con sâu gớm thật. Ông quyết giết mày mới được.

Thế là ông lại định đứng giậy giết sâu. Bà trưởng giả khuyên :

— Ông ạ, đã chót sinh ra thì phải nuôi nó. Mình đã thành tâm cầu mãi mà bây giờ lại giết đi thì mang tội với trời. Vả lại, chắc trời phạt muốn phạt ông đã dám ra vẻ khinh bỉ lòng từ bi của người nên mới làm cho ông giết chượt con sâu. Ông nên nghĩ lại.

Ông trưởng giả nghe nói liền đưa tay lên soa cái biểu ở đầu và cúi nhìn vết tím bầm

ở cẳng chân. Ông thấy hơi sợ. Ông cho lời bà là phải và đành rút bỏ cái ý muốn trừ khử con sâu. Ông liền cho tiền bà mụ và dặn không được nói hớ truyện ra ngoài. Ông sợ mang tiếng với mọi người. Người ta sẽ bảo vì vợ chồng ông đã làm gì thất đức nên mới sinh ra quái thai. Có lẽ đâu ăn hiền ở lành lại đẻ ra của nợ ấy. Chỉ vì ông muốn tránh sự chê cười nên mới hết sức giữ gìn.

Ông không cho bà ra ngoài. Ai hỏi thăm muốn xem mặt cậu bé đều bị ông lấy lời ngọt ngào nói dối. Ông bảo: «Cháu hãy còn bé quá và cũng không được khỏe. Ra ngoài gió máy có hại cho sức khỏe nên chúng tôi phải đề bu cháu ở luôn trong buồng.»

Có người sốt sắng nói: « Ông cho chúng tôi vào thăm bà và cậu nhỏ. »

Ông lại kiếm nhờ khéo léo cảm ơn và chối từ: « Thôi các ông các bà có lòng tốt, tôi cảm ơn. Ấy cháu nó là con giới con phật nên khó tính lắm. Hôm nọ, bà mụ vừa vào xem mặt mà thành ra cháu ươn mình. Tôi sợ vía vang », Ai thấy ông nói vậy cũng không dám vào nữa. Họ nghĩ bụng: « Chả vào nữa, tội gì. Không biết mình vía lành vía giữ thể nào nhờ con người ta làm sao, người ta lại oán mình. »

Ông hơi thấy khách đến ngõ đã vội chạy vào

trong buồng rồi kêu oe ! oe ! oe rầm lên. Ông lại hát và bảo bà hát ru con.

Khách vào nhà, ông vội chạy ra xin lỗi: «Gớm ! các cụ ạ, cháu quấy quá lắm. Con giới con phật nên cũng khác thường thật. Tôi và bà cháu cứ phải luôn luôn ở bên cháu».

— Sao ông không kiếm lấy một người tốt sữa nuôi cháu đỡ bà ?

— Ấy, tôi đã nghĩ thế ! Tôi mới vào chùa lễ phật xin đài âm dương xem ý ngài.

— Phải, ông làm thế cũng phải — phải tau qua đề ngài truyền phán ra sao đã. Tự tiện làm thì nguy ngay.

— Vâng, tôi xin thì ngài cười. Tôi biết ngay là ngài không bằng lòng nên phải thôi.

— Ừ, ngài không bằng lòng là phải. Nếu mình lại nuôi người cho bú thì ra mình khinh con ngài không đáng để mình nuôi lấy hay sao.

Ông trưởng giả vuốt râu, gật gù ra dáng đồng ý kiến. Ông mỉm cười vừa để lấy lòng khách, vừa để coe riếu người ngờ nghệch bị ông lừa.

Lắm lúc ngồi một mình, ông thích chí cười khanh khách. Xong rồi ông lại nghĩ đến cảnh ngộ mình mà phiền lòng. Thanh ra ông đương vui đã lại buồn ngay. Ông trông con sâu bằng cặp mắt hần học. Ông nghiêng răng nghiêng lợi, muốn giết đi nhưng lại rụt rè e sợ.

Con sâu mỗi ngày một nhớn. Nó nói năng khôn ngoan lắm. Nó biết ông trưởng giả không bằng lòng nó nên khi nào ông vào buồng, nó lại chào rất lễ phép : lạy thầy ạ.

Ông quắc mắt nhìn nó. Nó nói tiếp :

— Trời sinh con thế này thì con phải chịu. Nếu tự con có quyền được chọn hình thì con quyết làm người để thầy mẹ vui lòng. Thầy cũng đừng buồn lòng làm gì. Con chẳng may phải đội lốt con sâu sấu sít, con cũng không dám oán thán gì. Con sẽ cố sức ăn ở để làm vui lòng thầy mẹ.

Nó nói xong rồi nép vào một góc giường. Tuy thấy nó nói năng lanh lợi, ông cũng không sao nguôi lòng.

Bà trưởng giả vì được ở bên con sâu suốt ngày nên hiểu biết nó lắm. Bà thương hại nó. Bà hết lòng che chở cho nó mỗi khi ông nổi cơn thịnh nộ.

Có lần con sâu vừa xin được phép mẹ bỏ ra khỏi ngưỡng cửa bị ông 'rông' thấy, gắt mắng rầm rĩ :

— Muốn sống vào ngay. Người chả ra người, ngợm chả ra ngợm lại còn nhớn hơn. Đẹp lắm đấy. Rõ khiếp chữa kia. Lòng lá sù sì rõ tỏm. Mà định bêu tao đấy phải không ?

Ông đã tử tế đề cho nguyên lành lại còn không muốn ư ?

Con sâu run sợ trả lời :

— Thưa thầy, con muốn xin phép thầy ra xem

nhà, xem cửa để tiện trông-nom coi sóc.

Bà mẹ cũng nói giúp :

— Thì ông để cho nó đi ra đi vào một tý.

— Để để cái gì. Bà muốn nó đeo mo vào mặt tôi phải không ? Như thế vẫn chưa xấu à ?

— Cho nó giúp đỡ coi-sóc. . .

— Coi sóc. . . . coi sóc cái người nó ấy. Ai khiến đến cái thứ sâu khốn nạn ấy. Giời ơi ! coi sóc gì ? Có cái thân giữ còn chả nổi nữa là. Được có muốn ra cho chó mèo nó dẫm chết hay gà nó mổ thì cứ ra. Chết đừng oán ông không bảo trước. Liệu hồn ! Người ngoài mà nom thấy mày rồi chê cười ông thì ông chôn sống. Bước ngay vào buồng để khuất mắt ông, không có lại không ra gì bây giờ.

Thế là con sâu lại buồn rầu vào buồng. Bà trưởng-giả an-ủy :

— Thôi con ạ, thầy con khó tính lắm kia. Con đừng nên cưỡng lời thầy con mà nhà cửa lại lung tung. Để dần dà rồi mẹ nói, thầy con nghĩ lại.

Ông trưởng giả đã không nghĩ lại thì chớ, ông lại còn hay mắng chửi hơn. Động một tý là ông đã nổi giận dưng dưng, quát tháo vang nhà. Bà trưởng giả cũng phải sợ-hãi, không dám ho he nói đến chuyện con sâu. Bà đánh thương con để bụng thôi.



Bà thấy ông có ý gai mắt vì con sâu liền kiếm có xin cho sâu được ở riêng. Ông chưa hiểu đầu đuôi ra sao thấy nói ở riêng đã kêu:

— Ở riêng? Đến ngay ở nhà còn sợ tai tiếng nữa là. Bây giờ nó ở ngoài, người ta mới rõ biết. Rồi người ta chửi tôi à? Sao mà bà khôn thế?

— Muốn cho người ta không biết thì khó gì.

— Thế bà bảo phải làm thế nào bây giờ. Bà thử nói qua tôi nghe bà định sao.

Bà làm ra vẻ nghĩ ngợi nhưng kỳ thực bà đã được con sâu dặn dò mọi cách rồi.

Bà nói : « Ông cho nó ở một mình trong ba gian nhà gỗ ông làm độ nọ. Ông treo một cái mảnh mảnh ngoài cửa và lúc nào cũng bắt nó đóng cửa thật chặt.

— Nhỡ ai hỏi thì sao ?

— Ông cứ bảo thánh báo mộng cho ông biết rằng phải cho cháu ở riêng để cháu được yên tĩnh đọc sách kẻ nhà ta huyền nào quá.

Thánh không muốn cho «cậu» ra ngoài, lãng cả sự học. Phải đề lúc «cậu» nhón đã rồi hăng hay.

Ông gật gù chịu lời bà là phải. Ông lại thốt nghĩ ra cách làm cho sâu chết bằng sự không mang cơm đến. Ông nói dối bà là ông sẽ tự mình mang cơm cho sâu. Rồi ông cứ lờ đi chắc sâu hết sống.

Ông theo ý bà, cho sâu ra ở một mình.

Ngày nào cũng thế, bắt đầu từ sáng sớm tiếng đọc sách sang sảng khiến cho những người đi chợ phải nức nở khen là cậu con ông trưởng giả ham học quá. Ông trưởng giả nghe tiếng khen cũng thấy khoan-khoái trong lòng.

Ông có hứa mang cơm cho sâu nhưng chẳng bao giờ ông giữ đúng lời. Ông sang tới nơi, hề gặp sâu ông lại ra dáng thốt nhớ ra vội nói : Ồ, chết chưa, thầy quên đi mất rồi. Thôi để lúc nào thầy đi qua thầy sẽ mang sang cho con.

Ông không dám nói nặng vì ông muốn cứ ngọt nhạt để con sâu chết đói. Ông cũng sợ rằng nếu ông mắng chửi luôn nó bực mình, đi ra ngoài và khiến cho người làng biết.

Con sâu hình như cũng đoán được bụng ông nên mỗi khi ông tới nó lại vui vẻ chào hỏi không hề đả động đến chuyện cơm nước bao giờ. Nó đã khôn ngoan dặn bà trưởng giả mang cơm cho nó. Bà thường đợi lúc tối trời lần lút đưa cơm cho sâu nên ngày nào sâu cũng no bụng.

Ông trưởng giả không biết sự thâm vụng đó. Lần nào sang nhà sâu ông cũng hy-vọng trông thấy nó nằm bẹp vì đói. Nhưng ông chỉ thấy con sâu nhón dần, không hề tỏ vẻ còm cõi yếu đuối. Thỉnh thoảng ông lại thấy nó ngâm thơ. Ông thường lấy làm lạ rằng không có thầy đồ

dạy dỗ sao chữ nghĩa nó lại thông thạo. Ông nghĩ bụng : « hay nó là con trời con phật. » Tuy thế, ông cũng tức mình vì hình thù ghê gớm của nó.

Ông nhìn lên bàn kê giữa nhà thường thấy đôi câu đối chữ viết rất đẹp. Nét mực chưa khô, hình như vừa mới viết xong. Ông không hiểu con sâu viết lách ra sao nên đã bao nhiêu lần ông tìm cách dinh mò mà vẫn chẳng làm thế nào biết được.

Vì ông ít chữ nghĩa nên ông không hiểu câu đối hay ho thế nào. Ông đem dán ra ngoài cửa để mọi người cùng đọc.

Những ông đồ cùng những thầy khóa của các làng lân cận đều nghe tiếng hay chữ của «cậu» Họ đến tận nơi xem câu đối và tấm tắc chịu là hay. Ở nơi thôn quê, tiếng tăm đồn đại rất chóng. Chỉ một người biết là trăm nghìn người biết. Ai cũng gõ cửa muốn vào tiếp chuyện «cậu» nhưng chỉ nghe thấy nói ra « cậu đi vắng » hay « cậu còn ngủ » hay « cậu đương bận đọc sách ».

Những kẻ muốn nhờ vả ông trưởng giả thường đến nhà ông nịnh nọt, tán tỉnh, ông đã sinh được quý tử có thể làm rạng rỡ tông. Họ không thiếu một câu khen nào. Họ nói : « Làng ta rồi ra sẽ được danh giá vì «cậu». « Cậu » học giỏi,

văn hay, chữ tốt làm gì mà chẳng đỗ đầu thiên hạ. Cậu làm quan to thì làng nước được nhờ. » Ông trưởng giả đã được người ta gọi đùa là « Cỗ ». Ông thấy hả hê lắm, nhưng khi ông nhớ ra « cậu » chỉ là con sâu khốn nạn thì lại chán ngán thêm.

Ông trưởng giả muốn cho con sâu chết ngay. Người ta sẽ than tiếc và quên dần. Ông chỉ sợ đề lâu ngày không giấu được con mắt tinh quái của người đời. Con sâu chết. Ông sẽ nói dối: « Cậu » không quen ở dưới trần nên lại về châu trời rồi. » Như thế ai biết đấy là đâu !

Người ta sẽ đến an ủi ông, chia buồn với ông. Ông còn dễ chịu hơn là con sâu ấy còn sống mãi để đợi lúc bêu riếu ông.

Giết nó, ông không dám. Nhưng ông sẽ nghĩ cách làm cho nó chết vì kẻ khác. Ông nắm vắt tay lên chán, nghĩ nát óc mới tìm được kế hay. Ông sẽ sai ra coi đồng đề người ta dẫm bẹp hay ếch nhái cắn chết.

Ông bảo bà: « Này bà nó ạ, con sâu bây giờ đã nhón. Vả ý nó muốn giúp đỡ mình thì mình cũng nên chiều nó. »

Bà thực thà bảo ông: « Vâng, nó cứ mong mỗi mãi đấy. Ông định cho nó làm gì bây giờ? »

— Bây giờ là mùa lúa chín. Đề rồi bảo nó ra trông coi thay mấy đứa người nhà.

— Ông đề tôi hỏi qua nó xem nó có làm được không đã. Chỉ sợ nó không đủ sức trông coi thôi.

— Làm gì mà không đủ sức. Nó trông còn hơn người. Tôi xem ra nó tính khôn lắm :

Thế là hôm sau, con sâu đã ra đồng coi lúa. Trước khi đi, ông đã căn dặn kỹ lưỡng :

— Con nên chịu khó giúp đỡ thầy mẹ. Con đừng quản công khó nhọc, con nhé. Tuy công việc nhàn hạ không có gì thật đấy, nhưng cũng phải thức khuya, dậy sớm. Sáng ngày ra con phải đi từ lúc gà bắt đầu gáy. Tối nhọ mặt người con hãy về. Con đừng đại dốt nói rằng con là con ta vì những kẻ thù bắn với nhà ta nhiều lắm, chúng nó thấy con có một thân một mình thì chúng nó giết chết mất.

Con sâu vâng lời ra đi. Bà trưởng giả cũng hỏi lòng vì ông đã bắt đầu tử tế với con sâu. Ông trưởng giả vuốt râu mỉm cười. Ông lập mưu đã khéo nên bà chẳng biết tí gì, vẫn tưởng ông tốt bụng. Ông lầm bầm : « Hừ, ông thử xem lần này mày có thoát chết không. Sáng sớm ra đi, tối mịt mới về : ông cho là cứ chết bẹp con ạ. Những người đi chợ, đi làm đồng, người ta sẽ đâm nát bụng ra. Mình cũng đã khôn. Dặn vờ vĩnh để nó khỏi nói lộ cho người ngoài biết. Mặt ngọt chết ruồi, đúng thật. »

Chiều đến, ông càng thấy con sâu chặm về ông lại càng mừng. Ông chỉ muốn nó dừng về nữa là ông ăn khao ngay. Nhưng không may cho ông hôm nào sâu cũng về nhà rất bình yên. Thật là trái với bà trưởng giả. Bà cứ thấp thỏm chỉ sợ con sâu gặp sự gì không may. Bà quý sâu như con thật. Bà thấy nó khôn ngoan lanh lợi có phần lại hơn người nên bà trăm nom săn sóc nó fừng tí.

Mặt trời sắp lặn, những người làm đồng, những người về chợ đã truyện trò vui vẻ trên đường làng. Họ thong thả đi. Những tiếng cười thỉnh thoảng lại bật lên không trung. Họ kể cho nhau nghe những truyện thâu nhất được ở mọi nơi. Họ bàn tán về ông trưởng giả.

— Các bác ạ, ông trưởng giả làng ta sung sướng nhỉ? Không biết ông ta ăn ở thế nào mà được cậu con quý-hóa thế!

— Ông ta được giới phật độ trì hay sao ấy?

— Ủ, cứ xem như ruộng nương của ông ta thì biết. Chả có ai canh giữ mà không anh nào dám ngắt trộm. Hay là ông ta có thần thánh giữ hộ.

— Chắc lại cái ma cái quái đấy chứ thần thánh nào?

— Ma quái dám hiện ban ngày à. Hôm nọ chả biết thằng mõ định xuống hái trộm lúa hay sao mà phải một bữa hết hồn. Nó vừa mới xuống

ruộng chợt nghe có tiếng người hỏi.

— Chắc lại có ai nấp dâu dọa đấy chứ gì?

— Thằng mõ có phải là đứa nhát dâu mà dọa được nó. Nó nghe thấy tiếng nói liền nhìn ngược nhìn xuôi nhưng chẳng có ai cả. Giờ lại đang trưa nên cánh đồng vắng tanh vắng ngắt. Nó tưởng nghe nhầm liền cứ tự nhiên như thường. Bỗng nó lại nghe thấy quát: «Bác kia, định làm gì thế! Hái trộm à?» Cu cậu hoảng quá, chạy biến mất.

— Từ giã cho ăn kẹo anh ta cũng không dám đi hái trộm lúa nữa đấy nhỉ?

— Mà thật đấy bác ạ. Tôi nghe nói rằng không riêng một mình thằng mõ bị vố ấy đâu. Chính bác khán Bướng đã phải rồi đấy.

— Gớm thế cơ. Anh chàng bạo thiên nghịch địa ấy mà chịu là sự không vừa.

— Hay chúng ta thử xem thần có dám lên tiếng giữa đám đông người không?

— Thôi, đừng đùa nghịch mà khốn.

— Đông thế này sợ gì. Đi đi.

— Ừ thì đi.

Thế là cả bọn giắt díu nhau đến cánh đồng nhà ông trưởng giả. Họ lưỡng lự một chút rồi cùng mạnh bạo bước xuống ruộng. Họ sắp sửa ngắt mỗi người một bông lúa, chợt giật mình nhìn nhón nhác vì họ thấy có tiếng người nói:

— Các bác làm gì thế ?

Họ lại tưởng trong bọn có người tinh nghịch nói đùa nhưng họ nhầm cả. Tiếng người nói thêm :

— Các bác đừng ngắt lúa nhà em đi.

Người mạnh bạo nhất cất nhời hỏi :

— « Ai đấy ? »

— Người coi lúa nhà ông trưởng giả đây. Các bác đừng đùa nghịch làm hỏng lúa mà lại phải đền bây giờ.

Mấy người yếu bóng vía hốt hoảng chạy, thành ra những người bạo giật mình chạy nốt. Tiếng cười lạnh lạnh đuổi theo.

Mặt trời đã lặn hẳn. Đường làng vắng vẻ. Một anh học trò cắp sách đi thơ thẩn trên đường. Anh la cà đứng chỗ này một chút, nghỉ nơi kia một tí. Anh đi qua cánh đồng nhà ông trưởng giả. Anh thấy những bông lúa đỏ ối, nặng trĩu những hạt thóc mẩy. Anh rẽ xuống ruộng hái một bông cắn chặt cho đỡ buồn.

Anh vừa quay lên chợt nghe có tiếng người nói : « Anh khóa ngắt trộm lúa nhà em à ? » Anh vội giả nhời :

— Tôi muốn xin người một bông cắn chơi.

— Nhưng anh khóa lại quên mất lễ phép ư ?
Chữ sách đề đâu : tiên học lễ nhi hậu học văn.

— Tại tôi sơ ý không nhìn kỹ. Tôi tưởng

không có ai nên mới đường đột vậy. Xin ai đẩy thứ lỗi cho.

— Thôi, nói đùa anh khóa đấy. Anh đừng đề bụng.

— Chả dám.

Nói xong anh mới chợt nhớ ra rằng từ nãy đến giờ anh chỉ nói mà chẳng biết người đáp truyện là ai. Anh trông trước trông sau chả thấy ai cả. Tự nhiên anh thấy thích làm thơ đùa cợt người đã giấu mặt đối đáp với anh. Anh chắc mẩm đó hẳn là cô con gái vì lại tự xưng là « nhà em ». Tiếng nói lại là thứ tiếng kim nhẹ nhàng thanh thú. Người nói tiếng ấy chắc hẳn người con gái đẹp. Cô ta lại hay chữ nữa. Anh khóa tưởng tượng luôn đến một cô thôn nữ sinh sản, nhí nhánh. Anh muốn thử tài cô nên đề vào lá ngô một bài tứ tuyệt:

*Gót ngọc đường cù thoắt thoắt qua,
Há biết nào ai đề hỏi mà,
Vẳng nghe thấy tiếng nhìn chưa tỏ,
Bát ngát lòng ai khéo khéo là. (1)*

Hôm sau, lúc về học, anh lại đi qua cánh đồng nhà ông trưởng giả. Anh sức nhớ tới bài thơ của anh. Anh nhìn mọi nơi không thấy ai. Anh nghĩ giận mình đã đề lỡ cơ hội tốt. Anh tự trách quá ham thơ-thần nên cô thôn nữ đã về rồi.

Anh lại nhìn xem bài thơ của anh có còn

không, anh thấy một bài khác. Chữ viết đẹp lạ lùng. Anh cúi đọc thì là một bài họa :

*Từ thửa coi nơi chim cá bắt,
Khen ai xui khiến khéo ru mà.
Gốc mai ấy chốn ai nương nấu,
Bát ngát lòng ai khéo khéo là (2)*

Anh ngâm đi ngâm lại chịu rằng hay. Anh vừa đọc vừa ngẫm nghĩ. Quái ! sao lại có câu « gốc mai ấy chốn ai nương nấu ». Ma chẳng ? À thôi phải rồi, chắc cô ta nấp sau gốc mai đây. Ta phải ra xem sao.

Anh phăm phăm đi tới gốc mai nhưng nào có gì đâu. Anh ngần ngơ mãi.

Anh giật mình vì có tiếng nói đâu đây.

— Anh khóa tìm gì đấy ?

Anh hoảng hồn, tưởng ma quỷ chêu ghẹo, anh đã ré chân trèo định chạy.

— Em đây mà, có phải ma quỷ gì đâu mà sợ.

Anh vừa thở vừa làm ra dáng mạnh bạo :

— Ai đấy, người hay ma mà lại trêu học trò nghèo ?

— Em là người đây.

— Người thì ra xem nào . . Anh cứ lùi dần lùi dần không dám chạy ngay vì sợ ma nó biết là yếu bóng vía nó đuổi theo thì khốn.

1-2— Hai bài cùng soàng cả. Tác giả đề nguyên văn, không sửa chữa sợ mang lỗi với người xưa.

— Anh đợi một tí em ra ngay bây giờ.

— Anh khóa run như cây sậy . Hai mắt nhìn tròng trọc vào gốc mai là nơi phát ra tiếng nói. Anh thấy một con sâu sù sì bò ra. Anh hỏi :

— Ai ra đi, còn đợi gì nữa.

— Em ra rồi đây thôi.

Đâu ? đâu ?? Anh vừa hỏi vừa cuống quýt lên rõ ràng là ma hiện thành hình con sâu để nạt anh.

— Anh khoá tưởng em là ma à ? Không phải đâu. Em là con sâu, con ông trưởng giả trong làng. Anh khóa chấp tay lạy rồi rít : « Ma có khôn thiêng thì nói để tôi mua vàng mua hương tôi khẩn đừng dọa nạt tôi ».

Con sâu bật cười nói : « Anh đừng tưởng nhầm. Em nói thật đấy mà. Ngày nào em cũng vâng lời thầy mẹ em ra đồng coi lúa. Không tin anh cứ vào hỏi mà xem. Em sinh ra đời phải đợi lột sâu nên mới sáu sí thế này ».

Ngày ấy người ta thường luôn luôn trực tiếp với ma quỷ thần phật nên người ta không lấy thế làm lạ. Và anh học trò cũng tin ngay lời sâu. Anh liền hỏi chuyện sâu.

Sâu kể hết tình đầu. Anh hỏi :

— Cô đã học ai mà giỏi chữ nghĩa thế ?

— Em không học ai cả. Tự nhiên em biết.

— Chả có lý.

— Thật đấy mà. Thầy em ghét em lắm, chỉ muốn giết em chết thôi, thì có bao giờ thầy em còn nuôi thầy đồ dạy em nữa. Vả lại đâu có nuôi cũng chả ai thêm dạy em. Ai thấy em mà chả ghê tởm.

— Cô bảo thầy cô ghét cô. Sao thầy cô lại không đuổi cô đi hay giết cô?

— Đuổi đi thì thầy em sợ em ra ngoài nói rõ chuyện. Thầy em vẫn giấu mọi người đấy. Thầy em sợ làng mạc chê cười. Còn như giết em thì thầy em lại không dám giết, sợ mang tội với trời phật.

Nghe đâu hồi mới sinh ra em, thầy em toan giết chết ngay nhưng mấy lần toan giết hụt.

— Phải, có nhẽ vì thế mà ông nhà mới để yên cho cô đấy.

Từ đấy, chiều chiều anh học trò lại về nói chuyện với con sâu. Anh hỏi về thơ phú văn chương, con sâu đối đáp rất chôi chày, thông thạo. Anh lại đem kinh sách ra hỏi, con sâu càng tỏ ra người học rộng biết nhiều. Anh có lòng mến phục con sâu. Anh tưởng tượng rằng đó là một nàng tiên vì có lối gì ở trên thiên đình nên bị đầy đọa xuống phàm trần. Anh có ý muốn lấy con sâu làm vợ. Anh hỏi con sâu:

— Cô Hoa Châu «tên con sâu», tôi muốn kết duyên cùng cô. Cô nghĩ sao?

— Anh đã có lòng đề ý đến em, em rất lấy làm băn khoăn. Nhưng nên vợ nên chồng thì cũng tự lòng mẹ cha.

Anh học trò theo lời chỉ dẫn của con sâu vào nhà ông trưởng giả.

Anh nói : Thưa cụ, chúng cháu nghe nói cụ có cô Hoa Châu, chúng cháu muốn xin cụ cho chúng cháu được làm tôi con trong nhà.

Ông trưởng giả ngạc nhiên hỏi :

— Thày khóa ở đâu ta ?

— Dạ, thưa cụ, cháu ở làng bên.

— Thày ở về họ nào thế ?

— Dạ thưa cụ, cháu là con thứ ba ông Chánh bá đấy ạ !

A, thế cụ chánh nhà độ này có mạnh khỏe không ? Ông ba cũng kín tiếng thật. Tôi lại cứ tưởng ai.

— Chết, xin cụ cứ coi cháu vào hàng con cháu.

— Đâu dám. Chả hay ông muốn hỏi vợ chồng tôi việc gì ?

— Thưa cụ, cháu muốn thưa với cụ về việc cô Hoa Châu.

— Khốn nạn, ông nhầm đấy. Có con Hoa Châu hoa chiếc nào đâu. Ông nghe ai mách mối thế ?

— Cô Sâu có phải là con cụ không ?

— Không, tôi chả có cháu nào tên là Sâu cả.

Bà trưởng giả nghe nói vội bàn sen vào :

— Ấy con sâu thì có đấy ! Chắc ông ba định nói con sâu hẩn thôi.

Ông trưởng giả trợn mắt nhìn vợ, muốn cho khỏi nói nhưng không kịp.

Anh học trò biết ý nói :

— Vâng chính cô sâu đấy ạ.

Ông trưởng giả nói luôn :

— Nó ra cái gì mà ông hỏi tới. Ông định chế riều chúng tôi chứ gì. Thật chúng tôi cũng sấu mặt vì nó.

— Cụ dạy thế chứ. Khi nào chúng cháu lại dám can rở vậy.

— Dầu ông nói thật, tôi cũng chẳng dám nhận nhời vì nó như thế mà vào làm dâu nhà cụ chánh thì làm sao được. Có bao giờ cụ nhà có chịu.

— Miễn là cụ nhận nhời cho, cháu xin thu xếp xong được thì thôi.

— Không, tôi nhất định không dám theo lời ông.

— Xin cụ thương cháu, nhận nhời cho.

Bà trưởng giả thấy anh học trò năn nỉ mãi, động lòng thương hại, nói giúp :

— Ông ba đã khần khoản mãi thì ông nhận nhời đi nào.

Cực chẳng đã, ông phải nhận nhời.

Anh học trò bí bở về nhà nói với cụ chánh :

— Thưa thầy, con đã chọn được người bạn trăm năm, xin thầy cho chung con được kết duyên tần tảo.

— Con cái nhà ai thế?

— Cô Hoa-Châu, con ông trưởng giả làng bên.

— Thôi được, một người kỹ tính như con mà chọn thì hẳn là khá lắm rồi. Chả cần phải xem mặt xem mũi nữa.

Chả bao lâu người làng náo nức về đám cưới con giai thứ ba ông chánh bá lấy con gái ông trưởng giả. Một giã người mặc áo râu đỏ khiêng quả phù trang cùng cang vồng đi rước dâu.

Trong khi đi đường, hai anh chể riều em mặc quần áo chú rể.

— Gớm thật, chú này mầy mò thế nào mà lại sang làm rể làng bên thế?

— Thôi, chắc hẳn chú thím biết nhau từ lâu nên mỗi khi thầy nói chuyện lo vợ cho chú là chú cứ bối đầy đầy. Kén mãi hẳn là vợ phải đẹp.

— Thím ấy chắc sẽ đẹp như tiên nga, cho nên chú mới mê tít đi chứ!

Chú rể cứ mồm mỉm cười, rồi thủng thỉnh nói:

— Đẹp như quý dạ soa thì có.

— Tây-Thi chứ.

— Hạng Nga còn thua nhiều.

Con sâu trở giấy. Một cảnh tượng huyền ảo hiện ra trong nhà anh học trò. Người đi lại tấp nập. Đèn nến sáng choang. Mùi sào nấu bốc lên thơm phưng phức. Tiếng giao băm vào thớt, tiếng mỡ sèo sèo trên bếp, tiếng nước sôi, tiếng người gọi nhau ầm cả lên. Giá trời tạnh ráo, những người hàng xóm tất phải thức giấy không ngủ được bởi những tiếng động ấy.

Mười mâm cỗ đầy những bát nấu bầy la liệt trên mặt phản. Gà gáy sáng. Người làm trong nhà con sâu đều biến mất.

Anh học trò mở mắt. Anh ngỡ mình mê ngủ vì cỗ đã sẵn sàng. Con sâu bảo anh :

— Chàng liệu bảo người mang ra nhà thầy đi.

— Thật chứ?

— Chả thật thì dối hay sao.

Anh mừng rú lên. Anh đi tìm người nhà mang đi.

Người làng đã đến họp đông đủ cả. Hai người nàng dâu nhón đã sắp cỗ ra trước mặt mọi người. Họ đương hí hửng thì thấy anh học trò đi trước theo sau mười người đội mười mâm đầy lồng bàn kín mít.

Ai cũng tò mò muốn biết tài khéo léo của Hoa-Châu. Những người sành ăn đã vào nếm cỗ. Họ đều chịu là cỗ của Hoa-Châu hơn cả. Họ phải thú thực rằng xưa nay chưa bao giờ họ được hưởng một món ăn lạ và ngon đến thế. Hai người nàng dâu cũng nếm và cũng phải phục tài tuy họ cảm tức vô cùng.

Hoa-Châu được thưởng. Thật là bất đắc dĩ cụ chánh bá phải rời mười mẫu ruộng, trăm

rét. Đám cưới đương vui bỗng tẻ ngắt. Những khách đến ăn vì thiếu cụ chánh nên bỏ ra về cả.

Con sâu vào thăm và lạy chào cụ chánh nhưng cụ sua tay đuổi ra. Cụ cho gọi anh học trò vào và nói :

— Tao tưởng mày chọn được người xứng đôi vừa lứa với mày chứ? Mày có bỏ nó đi không?

— Con xin mạn phép thầy thưa thầy cho con được ăn ở với nhà con. Chúng con lấy nhau có cưới xin hẳn hoi. Nếu tự nhiên vô cớ bỏ ngay thì miệng thế chê cười. Con trộm nghe nếu người đàn bà không phạm điều lỗi gì người chồng không có quyền bỏ.

— Thôi được, mày đã nhất định như thế thì tao cũng nghe. Nhưng nếu có phạm lỗi thì đừng có kêu ca gì nữa.

Cụ cho hai vợ chồng ra ở một căn nhà gỗ. Cụ cấp cho gạo để vợ chồng thối nấu ăn với nhau. Anh học trò cũng lấy làm khó nghĩ vì vợ như thế thì làm thế nào mà lo việc cơm nước cho chu tất được. Con sâu biết ý liền an ủi anh :

— Chàng cứ yên tâm học hành. Trời sinh voi trời sinh cỏ lo gì mà lo.

Anh học trò đành nghe theo lời vợ mà ngày ngày cắp sách đi học như thường, mặc vợ ở nhà lo liệu. Bao giờ anh về nhà cũng thấy mâm cơm bày trên giường. Anh hỏi, sâu giả nhời :

— Thiếp nhờ bà khản làm hộ đấy mà. Được cái bà ta cũng tử tế nên mình nhờ được ngay.

Cụ chánh từ ngày bị bề mặt với làng xóm vì có cô nàng dâu là con sâu nên cũng có ý buồn

phiền. Cụ muốn kiếm có giết con sâu. Cụ tìm hết cách để hại con sâu.

Đến kỳ cụ ăn thượng thọ. Cụ ra lệnh cho ba con dâu làm cỗ thi. Mỗi người phải có mười mâm cỗ để cụ mời làng. Người nào làm cỗ ngon nhất sẽ được thưởng mười mẫu ruộng, một trăm quan tiền và một trăm tấm lụa. Người nào không kiết làm là một kẻ ăn bơ làm biếng sẽ không được cụ nhận là con dâu nữa.

Cụ ra lệnh đó không ngoài cái ý muốn làm cho con giai thứ ba chán vợ và bỏ vợ. Cụ nghĩ đã thâm: Con sâu thì còn làm trò trống gì được nữa. Cái tài nấu nướng của hai cô nàng dâu đã được mọi người biết tiếng. Con sâu thì dịch làm sao lại cho dâu nó có làm cỗ được.

Hai người con dâu lấy làm sung sướng lắm. Họ chắc chắn sẽ được thưởng không người nọ thì người kia. Họ ra chợ mua bán đủ mọi thứ. Lúc nào cũng thấy họ bận rộn. Họ mang hết tài khéo léo ra để lấy nhất. Họ cùng e ngại Hoa Châu (tên con sâu). Họ cho người đi dò la thì chỉ thấy suốt ngày quanh quẩn trong nhà. Anh học trò băn khoăn hết đứng lại ngồi. Họ thấy tình cảnh hai vợ chồng sâu như thế nên lại càng chắc dạ.

Đi học về, anh học trò hỏi vợ:

— Thế nào, liệu mua bán gì đi chứ.

— Được mà, chàng cứ yên tâm. Giời sinh voi giời sinh cỏ lo gì mà lo.

— Khốn như mà còn có ba hôm nữa thôi.

— Đã đến ngày dâu mà vội.

— Không mua bán trước thì sao kịp. Nước đến chân mới nhảy thì nguy.

— Công việc bếp núc là của đàn bà. Chàng cứ mặc thiếp, đàn ông biết gì mà cuống cuống lên. Chàng không xem hai anh đấy ư?

Hai anh khác.

— Khác thế nào? Các anh ấy có vợ, dễ chàng ở một mình chắc.

— Nhưng mà...

— Chàng cứ học đi. Chả nhẽ thiếp lại để họ hàng chê bai hay sao.

Anh học trò nghe vợ nói có lý, giở sách ra học, không bàn tán gì nữa. Tuy vậy, anh lo lắng lắm.

Ngày hôm sau, anh chưa kịp nói, Hoa Châu đã nói luôn:

— Còn những hai hôm nữa cơ mà.

Ngày thứ ba đã tới. Hoa-Châu đóng giả:

— Chốc nữa sẽ hay còn chán thì giờ. Lo gì mà lo.

Anh học trò về học, trời vừa tối: Anh yên chí là những mâm cỗ đã sắp đầy nhà. Anh thấy vẫn im lặng như tờ thì tỏ vẻ chán nản vô cùng.

Hai người nàng dâu khoét vách nhòm vào nhà thấy chưa có gì liền trông nhau cười khoan khoái. Họ chắc chắn là con sâu không có cách nào làm kịp được.

Anh học trò càng giục vợ, vợ lại càng ý ra chẳng làm gì cả.

Đêm đã khuya. Anh học trò học xong, buồn ngủ quá. Anh đi ngủ. Sấm chớp nổi lên ầm ầm, mưa như chút nước.

— Nói thật hai anh đừng cười, nhà tôi lại chẳng ra người.

— Ừ, tiên mà ly.

Họ cứ chế riều như thế đến khi tới nhà ông trưởng giả. Ông trưởng giả cuống cả người, vội bảo con sâu :

— Con liệu sắm sửa quần áo, trang điểm đi.

Ông hy vọng con sâu sẽ hóa thành người con gái nhưng con sâu vẫn chỉ là con sâu trùng trọc.

Ông không dám đề cho mọi người đàm tiếu nên ông phải kiếm có nói cô dâu xấu hổ không dám ra chào hai họ. Ông lai bắt phu khiêng vồng vào tận trong buồng.

Đám cưới về nhà trai.

Lũ trẻ con chạy theo sau reo «ê, ê, cô dâu chú rể đội rế lên đầu.» Mọi người cười rộ.

Đám cưới đã về tới làng bên. Máy người tuần tráng đã ra căng giây kiếm tiền thưởng.

Nhà cụ chánh trang hoàng rất đẹp. Người nhà đã làm rạp, dán giấy đỏ trên cột đỡ treo đèn kết hoa lộng lẫy. Họ hàng hội họp đông đủ để đón cô dâu. Ai cũng yên chí cô dâu đẹp như sao băng vì chính chú rể chọn lấy hẳn phải hơn người.

Cánh đỏ đã vào trong sân. Người ta chen chúc nhau cố xem mặt cho rõ tiếng găt mắng nhau vang cả công. Một người chị dâu chú rể ra vén màn điều. Người ta nghêm cổ trông. Một con sâu sù sì bò ra. Mọi người cùng cất tiếng ồ ! rồi cười rũ rượi. Họ đợi một nàng tiên, ai ngờ lại hiện ra một con quỷ, hay đúng hơn một con sâu gớm ghiếc. Cụ chánh giận tái mặt đi và lên cơn sốt.

quan tiền, trăm tấm lụa cho con sâu mà cụ ghét không thể tả được.

Cụ bực mình, cổ vắt óc nghĩ kế khác. Cụ chắc rằng con sâu không biết may vá gì. Cụ nghĩ tay chân chả có, may gì được đấy. Nó có mặc quần áo bao giờ đâu.

Thế là cụ đặt cuộc thi cho ba nàng dâu. Cụ bảo : « Người đàn bà cốt khâu vá cho khéo. Vậy nay ta ra lệnh cho ba con may cho ta một cái áo. Đứa nào may khéo ta mặc vừa vặn thì ta sẽ thưởng cho mười mẫu ruộng, trăm quan tiền và trăm tấm lụa. Đứa nào không biết khâu sẽ bị đuổi đi. Ta không muốn làng mạc chê cười vì đứa con dâu ngu dốt, vụng về ».

Hai nàng dâu nhón lại có dịp trả thù.

Họ cố công cố sức may áo thật đẹp.

Anh học trò lại giục vợ, nhưng mỗi lần giục nàng lại trả lời :

— Được mà. Chàng cứ yên tâm.

Ngày thi đã tới. Anh học trò thấy vợ chưa nói năng gì đến may vá, anh lo lắng.

..

Mặt trời lấp ló ở chân trời. Tiếng gà gáy rộn. Anh học trò thức giậy. Anh sắp sửa hỏi vợ thì trông thấy một cái áo mới treo gần anh. Anh mừng quá mang luôn sang nhà cụ chánh.

Cụ chánh mặc thử, vừa vặn như là áo cụ mặc thường. Hai nàng dâu nhón đưa áo. Cụ thấy cái rộng quá, cái hẹp quá. Lần thứ hai cụ bắt buộc phải thưởng con sâu.

Cụ chánh vẫn tấm tức. Cụ nhất định kiếm cách khác triệt hẳn con sâu.

Làng cụ có tục tế nữ quan. Phải là người đẹp mới được chọn. Đàn bà con gái đều phải thi sắc đẹp trước khi dự lễ. Cụ chánh vin vào cơ ấy bắt ba con dâu ra thi. Cụ bảo :

« Các con cố làm sao cho người làng bầu là đẹp nhất để được đứng chủ tế. Đó là một cái vinh-hạnh cho nhà ta. Ta cũng thưởng cho như hai kỳ trước. »

Hai nàng dâu nhớn nghe nói đều hỏi lòng hỏi dạ vì lần này thì hẳn là phải được con sâu.

Hai người đã có tiếng là đẹp sẵn. Bây giờ lại tô son điểm phấn, ăn mặc sang trọng vào thì còn ai ăn đứt được. Hai nàng ra đình trước.

Người nào trông thấy cũng si sào khen ngợi.

Anh học trò buồn quá. Anh không dám nói gì với Hoa-Châu vì sợ Hoa-Châu tủi thân. Anh nằm dài vắt tay lên chán.

Hoa-Châu hỏi :

— Thế nào chàng không bảo sắp cang để thiệp đi à ?

— Thôi, ở nhà đi làm quái gì. Được hai lần thưởng rồi còn gì.

— Không, chàng cứ cho thiệp đi.

— Nàng ở nhà trông coi nhà cửa, sửa soạn cơm nước có hơn là đến những chỗ ấy không ?

— Chàng đừng ngại. Chàng cho thiệp đi cho rộng lắm con mắt.

Bắt đặc dĩ anh phải cho vợ đi.

Anh chán quá, chỉ phấp phỏng là làng mạc chê cười.

Hai người chị dâu thấy cang Hoa-Châu và anh học trò tới liền hỏi mát :

— Thế nào, thím cũng đi cơ à ? Chả bảo chúng tôi, đề chúng ời đón đi nh thề.

— Vâng, em đi góp với các chị cho vui.

Người nào cũng bùng miệng cười vì họ nghĩ :
« Cái con sâu ấy đi làm gì thế không biết. Hay cũng thi đây ? »

Anh học trò đỏ mặt tía tai, muốn chui ngay xuống đất cho đỡ ngượng.

Hai người chị định khiến Hoa-Châu sấu hổ cho bõ ghét liền nói :

— Thôi mời thím xuống cang.

— Vâng, các chị đợi em.

Họ sắp sửa cười thật to để chế nhạo thì họ trông thấy một người rất đẹp bước xuống đất. Chưa bao giờ người ta lại trông thấy một thiếu nữ đẹp đến thế. Thật là một nàng tiên. Anh học trò ngạc nhiên nhìn không chớp mắt. Nàng tiên mỉm cười và nói :

Kìa chàng, thiệp đây mà, Hoa-Châu đây mà ! Anh học trò mừng rỡ như vừa đỗ Trạng-Nguyên. Hoa-Châu được nhất trong cuộc thi sắc đẹp và được kén đứng chủ tể. Lần này cụ chánh thưởng một cách thật lòng. Trước kia cụ ghét Hoa-Châu bao nhiêu thì bây giờ cụ quý bấy nhiêu.

Cụ mở tiệc ăn mừng. Cụ mời cả tổng đến ăn uống linh-dinh. Người ta huyền truyền nhau rằng đây mới là tiệc cưới chính thức của anh học trò ấy Hoa-Châu. Cái diễm phúc của anh chàng tiên được mọi người truyền tụng cho tới bây giờ.

TÊT! TÊT! TÊT!

Xuân mới sắp về,
rừng mai đầy hoa
nở, man - mác như
tuyết phủ đầu non.
Muốn thưởng xuân
cho đích đáng, các
bạn cần phải có cuốn

HOA MAI

SỔ TẾT

tức là cuốn

(Con mèo mắt ngọc)

của NAM - CAO

(tác giả cuốn Nụ Cười)

Sách giấy gấp rưỡi
sổ thường. Có nhiều
tranh màu. Bìa in
ba màu rất đẹp. Cốt
truyện rất lý kỳ

8 Février 1942, sẽ có bán

(23 tháng chạp la)

Sách HOA MAI

(Giá 0\$10)

ĐÃ XUẤT BẢN:

- Số 1 : Con sáo trắng của Thy-Hạc
- 2 : Thám hiểm mặt trăng của Vũ-Tinh
- 3 : Tham thi thám của Ng.-v.-Nghiêm
- 4 : Chలేc vòng bạch ngọc của Thy Hạc
- 5 : Lá thư rơi của Tô Hoài
- 6 : Nụ cười của Nam Cao
- 7 : Trên Hỏa-tinh của Vũ-Tinh
- 8 : Hoa-Nương của Thy-Hạc

15 Janvier 1942 sẽ có bán :

PHÉP LẠ

(Hoa Mai số 9) của BÙI-HIỀN

Muốn biết lòng nhân-tử, bác-ái nâng cái nhân-phẩm người ta lên thế nào, và khiến cho người ta khuất-phục, cảm hóa được cả tà-ma yêu-quái như thế nào, đọc cuốn Phép Lạ, các bạn sẽ rõ. Chuyện rất vui, rất ly-kỳ.

